

[Arnth Jensen.]

det ærede medlem hr. Holger Eriksen, har udtalt beklagelse af, at det ikke er lykkedes finansministeren under hans forhandlinger med tjenestemændene at nå til en overenskomst. Denne beklagelse deler jeg, men når beklagelsen bliver fremført som en slags bebrejdelse mod finansministeren, vil jeg dog sige, at hvis f. eks. det ærede medlem hr. H. C. Hansen i dag havde været finansminister, og hvis kravene fra tjenestemændene havde været de samme som nu, tvivler jeg i høj grad på, at han i dag kunne have mødt med en overenskomst med tjenestemændene. I den anspændte økonomiske situation, hvori vi befinder os, har den højtærede finansminister et stort ansvar, og selvom både finansministeren og alle partiers medlemmer her i salen ønsker de bedst mulige vilkår for den dygtige tjenestemand- og embedsmandsstand, så må finansministeren se på, hvad samfundet kan bære.

De ærede socialdemokratiske ordførere har udtalt, at de må opfatte de af finansministeren foreslåede ændringer som stridsårsag, der kunne motivere, at socialdemokratiet nu måtte stille yderligere forslag, men de ærede ordførere ved jo meget godt, hvorfor dette spørgsmål er rejst. De er godt klar over den uretfærdighed, som er kommet ind siden lønningens vedtagelse i 1946, nemlig at ordningen med hensyn til reguleringstillæggets graduering gør, at mange af de højeste og mellemste tjenestemænd slet ikke får i forhold til, hvad de laveste lønklasser får. Jeg står her med en udregning, der tydeligt viser denne uretfærdighed, som man gang på gang har bedt om at få afhjulpet. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gennemførte som finansminister halvdelen af det, der blev krævet, idet han gik med til en procentvis regulering. Man undtog de laveste lønninger, fordi de ville få mindre, hvis de kom ind under denne regulering, og de fik lov til at beholde deres reguleringsskala, men man undlod at føre procenterne til tops, hvilket var en uretfærdig handling. Ja, det ærede medlem ryster på hovedet, men det kan ikke nytte noget, for hvis man virkelig holder på, at lønningens af 1946 gav en retfærdig fordeling, så må man også indrømme, at den procentvise opgang, som finansministeren her har foreslået, i virkeligheden er rigtig og retfærdig. Derfor kan jeg ikke forstå, at man fra socialdemokratiets side, når denne retfærdighedshandling er ført igennem, vil sige, at man nu atter er nødt til at komme med andre forslag, forslag, som jeg er

sikker på at det ærede medlem hr. H. C. Hansen, hvis han var finansminister, ikke ville komme med.

Udviklingstempoet indenfor statens lønningsbudget er jo imponerende. Jeg har undersøgt det i dag, og jeg ser, at budgettet for lønninger, pensioner og honorarer, som i 1939—40 var 186 mill. kr., i dag nærmer sig 1 milliard kr.; altså på disse 10 år er det steget så meget. Jeg ved meget vel, at antallet af tjenestemænd også er steget; rundt regnet kan man sige, at der i dag er 100 000, som er inde under dette lønningsbudget. Når man tillige ser på den pensionsbyrde, det kommer til at dreje sig om, idet pensionerne fra 34 mill. kr. i 1939—40 er vokset til over 120 mill. kr., tror jeg nok, at man skal være på vagt. Selvom man skal sørge for, at vor tjenestemandstand får så gode kår som muligt at leve under, må man på den anden side se en smule på samfundets bæreevne.

Jeg tilsiger vort partis støtte til gennemførelse af det af finansministeren forelagte lovforslag; selvfølgelig har vi ikke noget imod at deltage i en udvalgsbehandling.

Karl Olsen: Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ulstrup), har allerede i sin tale givet tilslutning til forslaget om forlængelse af loven om det midlertidige løntillæg til statens tjenestemænd. Jeg kan fuldt og helt tiltræde de bemærkninger, han i denne forbindelse gjorde, og skal blot tilføje et par yderligere udtalelser.

De ændringer i forhold til den gældende lov, som forslaget rummer, er ikke store og er ikke i overensstemmelse med, hvad vi fra konservativ side har stilet imod. Vi kan selvfølgelig tiltræde, at det såkaldte loft ved grundløn 7 500 kr. nu bliver fjernet. Det var jo et af de ændringsforslag, som det konservative folkeparti stillede ved behandlingen af den gældende lov i foråret 1950. Gennemføres lovforslaget med denne ændring, hvad jeg håber, afskaffes den uretfærdighed, man i sin tid skabte ved at nægte de højeste løngrupper samme behandling som de øvrige løngrupper. Jeg beklager imidlertid, at denne retfærdighedshandling ved at blive gennemført isoleret giver forslaget udseende af ensidigt at ville komme de højest lønnede til hjælp. Det, der i virkeligheden sker, er jo blot, at de højest lønnede et år senere end de andre får del i 3 pct. lønreguleringen. Det er altså ikke en ekstra fordel, disse grupper får, men en retfærdig ligestilling, som blot er blevet et år forsinket.